

Els nous lideratges

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

Hi ha gent que, quan es parla de líders forts, arrufa el nas, perquè pensa en els líders populistes que han fet tant de mal a empreses i països que han cregut en els seus cants de sirenes. Tanmateix, només els que tenen les idees clares i són forts tenen l'energia i la possibilitat real d'endegar canvis profunds i carregar-se a l'esquena l'empresa (o el país) per dur-los a la pràctica. Si de cas, els problemes sorgeixen al final del seu cicle, quan es volen perpetuar més enllà de l'obra per la qual seran recordats.

En el món actual les habilitats necessàries del líder no han canviat tant com ho han fet les exigències d'un entorn globalitzat i el nombre i la influència dels col·lectius – *stakeholders*- afectats per l'empresa. No sembla una tasca a l'abast d'un sol individu; el líder d'avui dia ja no és capaç de digerir l'allau d'informacions que es generen i tampoc no pot ser especialista en tots els àmbits que tracta. Un equip competent i cohesionat al seu darrera i la potenciació de líders en nivells inferiors són dues condicions imprescindibles per a l'èxit de l'estratègia i de la seva continuïtat més enllà de la seva persona; un cop assolit el gran objectiu, ha de saber donar pas. Ara bé, ningú com el líder ha d'encarnar les ànsies i els valors de l'organització, que són els de la seva gent. Per a un líder empresarial l'impuls es traduirà, sobretot, en valors econòmics (rendibilitat, quota de mercat, solidesa financera, innovació,...) i malament rai si només pensa en el curt termini; per a un líder polític, amb altres valors –a més dels econòmics-, el termini hauria de ser llarg i l'ètica, impecable. I tots plegats, amb uns horitzons, explícits si pot ser, ben definits!